

Τα υπόλοιπα της μεταπολίτευσης πάνε θέατρο...

Ο όρος «υπόλοιπα της μεταπολίτευσης» είναι πολιτικός και περιέχει πρόσωπα, πολιτικές δυνάμεις και ιδεολογικά ρεύματα, που η χρεοκοπία του κράτους έφερε από το περιθώριο στο προσκήνιο της επικαιρότητας και της εξουσίας. Από το 2009 και μετά, η κατάσταση χρεοκοπίας και η πολιτική εκμετάλλευση της κοινωνικής αναταραχής που ακολούθησε έδωσαν την ευκαιρία σε αυτά τα «υπόλοιπα της μεταπολίτευσης» να ανέβουν ως ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία.

Είναι γνωστό ότι από τον πρώτο κιάλας χρόνο στην εξουσία αυτά τα «υπόλοιπα της μεταπολίτευσης» ξέκοψαν από τις ιδεολογικές τους ρίζες και συνεχίζουν πλέον σαν άθλιες καρικατούρες του πάλαι ποτέ κραταιού ΠΑΣΟΚ. Και αυτό εκφράζεται όχι μονάχα με τον λαϊκίστικο πολιτικό λόγο, τις αποκάλυπτες πελατειακές συμπεριφορές ή τις επιτήδεια διαπλεκόμενες, αλλά και με το πολιτιστικό παράδειγμα που εκπέμπουν.

Το να συγκρίνεις το έργο του Λάκη Λαζόπουλου με έργα κλασικών συγγραφέων του θεάτρου και κινηματογράφου, όπως έκρινε ο Αλέξης Τσίπρας του ΣΥΡΙΖΑ, σίγουρα δείχνει πρόοδο κριτηρίου σε σχέση με το να αποδίδεις στα μπουζούκια τον χαρακτηρισμό πολιτιστικά κέντρα, όπως κάποτε έκρινε ο Ευάγγελος Γιαννόπουλος του ΠΑΣΟΚ, αλλά η απόσταση μεταξύ τους δεν παύει να είναι μια

πολιτιστική ισοπέδωση δρόμος.

Δεν έχεις την απαίτηση από έναν πρωθυπουργό να έχει υψηλή παιδεία και πνευματική καλλιέργεια, ακόμη και αν θα το ήθελες πολύ, αφού στην δύσκολη συγκυρία που περνάμε, το πολιτιστικό είναι εξίσου κρίσιμο ζήτημα με το οικονομικό, αν όχι και πιο ζωτικό για την επιβίωσή μας. Ωστόσο, αυτό που σε προβληματίζει είναι η συνοδεία του - και μάλιστα διατυμπανιζόμενη - από μέλη του υπουργικού συμβουλίου.

Διότι εάν αυτό είναι το πολιτισμικό επίπεδο σύσσωμης της πολιτικής ηγεσίας που απαρτίζουν τα στερνά «υπόλοιπα της μεταπολίτευσης» τότε μάλλον πρέπει να ανησυχούμε σοβαρά και όχι μόνο για το δικό τους επίπεδο, αλλά και για το επίπεδο των ψηφοφόρων τους.

Και τότε είναι που αρχίζουμε να μιλάμε όχι μόνο για μια κοινωνία καρικατούρα εκλογικής βάσης παλιού ΠΑΣΟΚ, αλλά και για μια κοινωνία καρικατούρα δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Χωρίς Φριτς Λανγκ. Χωρίς Τόμας Μαν. Χωρίς Μπέρτολτ Μπρεχτ. Και όχι μόνο με Λάκη Λαζόπουλο. Είναι πολλοί οι επώνυμοι της χαμηλής ποιότητας κουλτούρας, της πολιτικής σιωπής και του κοινωνικού κονφορμισμού και πολύ περισσότεροι οι ανώνυμοι.

[Δ. Τρικεριώτης](#), *Twitter: @BlogGnathion*